

Cronicarului îi şade bine cu drumul

VIRGIL MUNTEANU

Trenul încetini, apoi opri. Era un personal în-cărcat cu navetişti şi sosise în staţie cu o întirziere tolerabilă, doar şaptesprezece minute. Pentru Coco Relu, însă, întirzirea putea avea urmări catastrofale. Spectacolul avea să înceapă la şapte şi treizeci, acum era şapte şi şaptesprezece. Dar dacă nu-l aştepta cineva sau dacă nu găsea un taxi, pierdea el începutul? Degeaba toată alergătura, toată osteneala, toată combinaţia savantă, absolut aiuritoare pentru alţii, nu pentru el, ca să ajungă din celălalt capăt al ţării, aici, să prindă spectacolul, pe care n-ar fi vrut să-l piardă în ruptul capului...

Il aştepta secretara literară, cu un autobuz în care nu urcară decât ei doi şi şoferul. Şapte şi douăzeci şi două de minute. În cinci minute, vor fi la teatru. Spectacolul putea să înceapă la ora fixată. Coco Relu va fi în sală. Se ţinuse de cuvânt. Contăm pe dumneata, îi spusese directorul la telefon, vino negreşit! După spectacol, autorul dă o agapă în teatru, avem aprobare! Şapte şi douăzeci şi şapte de minute. Coco Relu intră năvalnic în foyer, strînse câteva mîini, abandonă sacoaşa şi trenciul în braţele cuiva şi se lăsă condus în lojă. În şfîrşit! Se simţea frînt de oboseală, dar mindru. Reuşise să fie prezent, trei seri la rînd, la trei premiere, în trei teatre aflate la sute de kilometri distanţă. Şapte şi treizeci. Întirziem puţin, aşteptăm pe cineva de la judeţ, îi sopţi directorul, care se scuză şi plecă în hol, pentru protocol. Coco Relu se lăsă cu

voluptate în fotoliul moale şi rememoră fabuloasa aventură: cu trei zile în urmă, joi, deci, plecase direct de la redacţie către Botoşani. În gară, îl aşteptase nevasta cu o sacoaşă în care îi pusese cele trebuincioase, plus câteva sandvişuri. Îşi luase bilet fără loc, aşa că pînă la Dolhasca stătuse pe culoar. Se înţelesese cu directorul să-l aştepte o maşină la Dolhasca, pentru a ajunge la vreme. Ajunsese la vreme şi văzuse spectacolul, care era, cu adevărat, un eveniment. Asta avusese mai puţină importanţă pentru el, fusese prezent, asta era principalul, şi, după spectacol, discutate îndelung cu tînărul regizor, îmbărbătindu-l, discutate pînă către ora trei, cînd plecase la gară. Avea un personal la trei şi treizeci, cu care urma să prindă, la Beclean pe Someş, acceleratul de Satu Mare. Dormise binişor în personal, era singur în compartimentul de a-ntîia, se descălţase şi se lungise în voie. Ajunsese la Beclean către amiază, nu prinsese acceleratul, fiindcă personalul zăbovise cam mulţişor prin gări, aşa că hălăduise vreo patru ore prin oraşelul de nerecunoscut şi se urcase într-un rapid, care-l dusese grabnic la Satu Mare. Stîrnise mirarea şi admiraţia tuturor povestind că, o seară înainte, era la Botoşani. Ce să-i faci? — le explicase, dacă vrei să fii la zi cu spectacolele, trebuie să accepţi unele sacrificii, cronicarului îi şade bine cu drumul!

Dacă se gîndea bine, spectacolul nu meritase toată osteneala, în schimb

tineretul din teatru organizase o seară de neuitat, seară care se sfîrşise tîrziu, în zori, aşa că trecuse în goană pe la hotel ca să-şi recupereze sacoaşa nedesfăcută, privise cu nostalgie patul neatins şi alergase la gară, să prindă trenul spre Craiova. Pînă la Oradea încercase să adoarmă, dar nu izbutise, îl durca capul. La Oradea se urcase un grup gălăgios de sportive, care vorbeau tare şi jucau şeptic. Jucase şi el şeptic şi, la Timişoara, unde coboriseră cu toţii, schimbă adrese. El avea să aştepte personalul care să-l ducă spre cea de-a treia premieră. Şi iată-l la cea de-a treia premieră, după un maraton de care se simţea mindru. Contez pe dumneata, îi spusese la telefon directorul. Se putea, într-adevăr, conta pe Coco Relu. Nu-i uşor să fii prezent la toate premierele, dar iată, nu e nici imposibil. Zîmbi mulţumit. În loja vecină se stîrni oarecare forfotă: invitatul întirziat sosise. Spectacolul putea să înceapă.

Gongul sună grav, lumina din sală scăzu şi două reflectoare se încrucişară pe cortină. Coco Relu îşi pregăti pixul, aşeză programul la îndemînă şi se instală comod în fotoliul moale. Spectacolul începu, grandios, şi continuă într-un ritm diabolic. Sala fremătă, mulţumită, şi aplauda furtunos. Se prefigura un mare succes. Toate astea, însă, îl lăsau nepăsător pe Coco Relu. El, cufundat în fotoliul cald şi moale, dormea. Dormea adînc şi visa că fuge după un tren, fuge, fuge şi sare pe treapta ultimului vagon...